

DE KLEURRIJKE WERELD VAN LOUISE

VRIENDEN VOOR HET LEVEN

#Like
Me

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnetvoorouders.be
www.vrtmax.be
www.fabricmagic.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT/ FABRIC MAGIC, 2026
ISBN 978 90 599 6310 8
D/2026/45/215
NUR 283

Tekst: Stien Matthys
Concept: FABRIC MAGIC
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

Kamerontploffing!

‘Ja, mama, we zullen heel goed voor het huis zorgen,’ zegt Sem met een overtuigende glimlach.

‘En ik zal goed voor mijn kleine broertje zorgen,’ smaalt Louise, waarna Sem even met zijn ogen rolt.

Hun ouders staan glunderend in de hal, klaar om een weekendje met vrienden in de Ardennen door te brengen, zonder de kinderen.

‘Ik weet wel dat jullie dat goed zullen doen,’ zegt Katrien, terwijl ze even door het haar van haar zoon woelt. ‘Maar toch...’

‘Komaan, mama.’ Sem duikt lachend onder haar hand uit. ‘We zijn geen kleuters meer.’

‘Juist daarom maken we ons toch een ietsepietsie beetje zorgen,’ knipoogt Paul, maar ook hij weet dat Louise en Sem oud en wijs genoeg zijn om een lang weekend voor het huis én voor elkaar te zorgen.

‘Hup, hup, de deur uit, jullie,’ lacht Louise. ‘Tijd om

leuke dingen te doen zonder jullie prachtige en fantastische kinderen!’

‘We gaan jullie...’ begint Katrien, maar ze wordt meteen door haar dochter onderbroken.

‘Nee, mama, jullie gaan ons niet missen. Zo lang zijn jullie niet weg’, lacht Louise. ‘Maandag zijn jullie al terug!’

Vrolijk duwen Louise en Sem hun ouders de voordeur uit.

Heel even staan Paul en Katrien nog aarzelend op de stoep, dan pakken ze hun koffer op en lopen naar de taxi, die hen naar het station zal brengen.

‘Laat iets weten als jullie veilig aangekomen zijn, hè’, zegt Sem knipogend vanuit de deuropening.

Zijn moeder lacht, want dat is doorgaans wat ze zelf tegen haar kinderen zegt wanneer ze ergens heen gaan. En nu zijn de rollen omgedraaid.

‘Het is een lange treinrit’, antwoordt ze. ‘Dus het kan even duren...’

‘Maar we laten zeker iets weten’, vult Paul aan. ‘Geniet van jullie weekendje zonder ouders!’

Louise glimlacht als ze ziet hoe haar vader met zijn vrije hand die van haar mama vastneemt, en vol liefde kijkt ze hoe hij het autoportier voor haar moeder openhoudt.

‘Volgens mij heb jij een veel romantischer hartje dan je wilt laten blijken’, grinnikt Sem, en pas dan merkt Louise dat haar broer de blik in haar ogen heeft gezien.

Meteen trekt ze haar gezicht weer in de plooi.

‘Ik? Romantisch?’ reageert ze. ‘Nee hoor, romantische mensen zijn mij veel te klef. Zoals jij en Lio.’

‘Lio en ik zijn niet klef’, zegt Sem gelaten. ‘Jij vindt alle verliefde mensen plakkerig en sentimenteel, maar dat wil niet zeggen dat het echt zo is.’

Ze zwaaien naar hun ouders, terwijl de taxi de straat uit rijdt.

‘O jawel, bij jou en Lio is dat zeker aan de orde. Jullie zijn superklef’, herhaalt Louise.

Ze sluit de voordeur en klopt met haar vlakke hand op de muur, als om haar woorden kracht bij te zetten.

‘Ik ben al blij dat ik dat plakkerige, romantische gedoe een paar dagen niet hoeft te zien’, vervolgt ze. ‘Een weekendje niet op school rondlopen, niet op de speelplaats moeten toekijken hoe jullie de hele tijd aan elkaar klitten... Oef! Dat werd tijd!’

Louise loopt van Sem weg en wil net haar voet op de eerste trede van de trap zetten, als Sem verbaasd zegt: ‘Eh, je weet toch dat Lio straks langskomt?’

Louise blijft met een schok staan en draait zich met een ruk naar haar broer toe.

‘Je weet toch wat mama en papa zeiden? Geen bende vrienden in huis. Geen feestjes bouwen.’

‘Louise, kalm... Ik nodig geen bende vrienden uit, hè’, lacht Sem. ‘Trouwens, Lio is niet zomaar een vriendin, ze

is mijn liefde, weet je nog? En we gaan geen feestje bouwen. Ze komt gewoon gezellig een avondje film kijken.'

'Wat???' reageert Louise met grote ogen. 'No way! Jullie gaan hier niet tegen elkaar aan zitten plakken op de bank voor de televisie! En ik moet daarnaar zitten kijken? Jakkas! Trouwens, wie zegt dat ik geen film wil kijken in de woonkamer? Hè? Of wie... wie zegt dat ik niet iemand heb uitgenodigd?'

Sem blijft wat ongemakkelijk in de hal staan.

'Uh, héb je dan iemand uitgenodigd?' vraagt hij.

Louise voelt hoe haar wangen beginnen te gloeien.

'Nee... Maar...'

'Of wilde jij iets kijken vanavond?' vraagt Sem. 'Je mag gerust meekijken, hoor. We kunnen samen een film kiezen?'

'Hahaha, ja daa-aaaag!' lacht Louise, iets te luid. 'Ik ga echt niet met jullie tweeën naar een film kijken. Nee, dank je!'

Ze voelt zelf meteen hoe belachelijk haar reactie klinkt, maar de woorden zijn eruit voor ze er erg in heeft, en ze ziet hoe haar broer haar met een frons op zijn voorhoofd aankijkt, dus draait ze zich om en rent de trap op.

'Ik zeg het tegen mama en papa!' roept ze nog voor ze haar kamer binnenstormt en de deur met een klap dichtgoot.

Zuchtend sluit ze haar ogen. Wat een idiote reactie

gaf ze ook... Natuurlijk zal ze haar broer niet verraden bij hun ouders, en natuurlijk doet Sem niks verkeerd, maar ze heeft zo géén zin in Lio hier in huis. Ze keek uit naar een rustig avondje hangen op de bank, met wat chips en frisdrank, een serie kijken...

‘Aaaaaaargh!’ kreunt ze luid, en met een plof laat ze zich achterovervallen op haar bed.

*

Als twee uur later de deurbel gaat en schel tot op de bovenverdieping klinkt, veert Louise overeind.

Grommend slaat ze op haar dekbed. *My god*, was ze nu echt in slaap gevallen? Twee uur van het weekendje zonder haar ouders verslapen, dat was nu ook weer niet de bedoeling.

Bovendien is aan het getater en gelach in de hal beneden te horen dat Lio is gearriveerd.

Een tel lang houdt het gegiechel op, en Louise realiseert zich dat Lio en haar broer waarschijnlijk aan het kussen zijn. De gedachte alleen al bezorgt haar koude rillingen en ze springt van haar bed om het gevoel uit haar lijf te krijgen.

Beteuterd kijkt ze om zich heen.

Sem en Lio zitten de hele avond beneden, dus daar wil ze niet zijn. Maar haar vrienden zijn ook niet beschikbaar vanavond. Jules heeft een filmavondje met zijn mama

gepland, en Mia moest mee naar een of ander chic evenement met Manu en haar moeders.

Door het slaapkamerraam ziet ze dat het al donker aan het worden is.

Zou ze in haar eentje naar de bioscoop gaan? Of is dat wat sneu?

Net als ze bedenkt dat ze gerust een film in haar eentje kan gaan kijken, met een enorme bak popcorn, helemaal voor haar alleen, kletteren de eerste regendruppels tegen het raam.

‘Och komaaaaaan!’ kreunt ze luid, nu ook dat plan gedwarsboomd wordt. Ze wil niet naar de bioscoop fietsen, om daar dan doorweekt van de regen neer te ploffen. Ze wil gewoon gezellig thuis voor de televisie zitten! Waarom moet Lio hier nu ook zijn?

Ze kijkt verrast op als haar slaapkamer ineens verlicht wordt door een bliksemflits, die meteen wordt gevolgd door een enorme donderslag.

Beneden hoort ze Lio gillen van de schrik, en ze grinnikt in zichzelf, om bij de volgende bliksemflits toch ook zelf even geschrokken haar ogen samen te knijpen.

Bij de derde bliksem voelt ze geen angst meer, en verwonderd kijkt ze naar wat er gebeurt. Want de heldere flits heeft niet alleen haar kamer verlicht, door de gordijnen aan weerskanten van het raam, en door de straatlantaarn

die voor hun huis staat, werpt het licht ook schaduwen op de muur – schaduwen en lijnen die er anders niet zijn.

‘Wauw’, zegt Louise, en ze staart met open mond naar het schouwspel op de muur.

Enkele seconden later is het beeld weer weg, maar het lijnenspel heeft iets bij haar aangewakkerd.

‘Ik weet wat ik ga doen’, fluistert ze bij zichzelf, en ze glimlacht omdat ze tegen zichzelf aan het praten is.

Dat doet ze wel vaker, zei haar moeder vanmorgen nog. Maar het was Louise zelf nog niet opgevallen, tot nu.

‘Je doet het niet zo héél vaak, hoor’, lachte mama. ‘En het klinkt altijd leuk. Dan hoor ik je hardop tegen jezelf praten, en dan weet ik dat je weer leuke plannetjes hebt.’

Haar ouders hadden nog maar kort geleden gezegd dat ze het zo fijn vonden dat Louise altijd ideeën en plannen heeft, en dat ze het leuk vinden dat hun beide kinderen hun eigen weg volgen.

‘Gelukkig volgen we niet dezelfde weg!’ had Louise gereageerd, maar ze had zich meteen geëxcuseerd toen ze de blikken van Sem en haar ouders had gezien.

‘Het was een grapje!’ had ze onmiddellijk gezegd, maar ze wist dat Sem haar maar al te goed kende.

Het is niet zo dat ze haar broer vervelend vindt, bedenkt Louise. Sem is best wel leuk... voor een puberjongen... Maar ze zijn gewoon zo... anders?

Haar ouders hadden aangegeven dat juist dát zo leuk is, dat Sem en Louise een tweeling zijn, samen groeiden in hun moeders buik, en nu toch zulke verschillende karakters hebben.

Papa had gezegd dat hij trots op hen was, en nadat hij Sem gefeliciteerd had met zijn aimabele karakter, had hij Louise geprezen om haar artistieke talent.

‘Ik kan óók heel aimabel zijn’, had Louise geknipoogd.

‘Als je daar zin in hebt, ja’, had Sem met een grijns gereageerd.

Helemaal ongelijk had Sem natuurlijk niet. Dat weet Louise ook wel. Maar ze kan zich soms zo ergeren aan leeftijdsgenoten.

En zeker aan mensen zoals Lio...

Maar ze heeft dus wel artistiek talent! Dat vinden niet alleen haar ouders, dat hebben ook leerkrachten op school gezegd. En ook Mia en Jules herhalen dat vaak.

Ze moet er nu alleen nog zelf altijd van overtuigd zijn. Ze kan zo twijfelen aan zichzelf dat ze er soms gek van wordt.

Gisteren nog zag ze een documentaire waarin een artiest zei dat hij als kind zo trots was geweest op wat hij maakte. Of het nu mooi was of niet, hij dacht er op die leeftijd niet over na. Pas later, toen hij tiener werd, begon hij aan alles te twijfelen, en daar was hij zo onnozel van

geworden dat hij zich had voorgenomen om altijd als een jong kind naar zijn werk te blijven kijken. En dat hielp.

Misschien zit ik zelf ook in die tienerfase, bedenkt Louise. Misschien moet ik echt wat meer denken en kijken als die zorgeloze kleuter die ik vroeger was?

Ze klemt haar tanden op elkaar als ze opnieuw gegiechel hoort vanuit de woonkamer. Welke film bekijken die twee toch? Of zijn ze gewoon weer klef aan het lachen samen?

‘Ik moet op iets anders focussen’, zegt ze hardop, en ze lacht breed als een nieuwe bliksemschicht de kamer verlicht.

Dat is het. Haar ouders waren toch zo vol lof over haar creativiteit? Misschien moet ze hen dan verrassen met iets waar ze echt verbaasd over kunnen zijn? Iets waarvan ze kan zeggen dat het haar persoonlijkheid weerspiegelt?

Louise kijkt enthousiast in het rond.

Haar slaapkamer is sowieso al een gezellig nest, met vrolijke kleuren, en geregeld gooit ze alles om. Haar ouders vinden het prima dat ze om de zoveel tijd haar bed op een andere plek zet, of haar kast en haar bureautje van plaats verandert, ze laten haar haar gang gaan en dat waardeert Louise enorm.

Eén keer had ze haar kleerkast voor het raam gezet, omdat ze wilde zien hoe het was om een slaapkamer te

hebben zonder daglicht. Maar daar hadden haar ouders toch met een frons op hun voorhoofd naar gekeken, en Louise had er na enkele dagen ook om gelachen. Een kamer zonder daglicht was echt niet gezellig.

Maar ze had het geprobeerd en het uitproberen alleen al was leuk geweest.

Nu zou ze het drastischer aanpakken, denkt ze, terwijl ze de kamer rondkijkt, die bij elke bliksemschicht oplicht.

Het is echt hard aan het onweren nu, en Louise hoopt dat haar ouders veilig in de trein zitten, en bij aankomst niet te ver van hun weekendhuisje zijn.

*

Enthousiast dendert Louise de trap af. Heel even glijdt ze uit, waardoor ze maar net kan voorkomen dat ze van de trap valt, en lacherig landt ze op haar billen op een van de treden.

Omdat ze bij de uitschuiver een korte gil slaakt, verschijnt het hoofd van Sem in de deuropening.

‘Alles oké, zus?’ vraagt hij.

‘Ja ja’, reageert Louise, ietwat geërgerd. ‘Ga maar weer romantisch doen!’

Meteen wil ze haar woorden terugnemen, zo fout wil ze helemaal niet klinken. Maar Sem fronst alleen maar zijn wenkbrauwen, en sluit de deur naar de woonkamer.

‘Alles in orde daar?’ hoort ze Lio vragen, waarop Sem

iets mompelt wat Louise niet kan verstaan. Maar ze weet dat Sem het goed bedoelde. Waarom snauwt ze dan toch meteen?

Ze zucht, grijpt dan de trapleuning vast, en trekt zich overeind.

Ze zal zich later wel excuseren bij Sem, maar dat gaat ze sowieso niet doen waar Lio bij is, *no way*.

Beneden in de hal grist ze haar jas van het kapstokhaakje, waarna ze naar de achterdeur loopt, haar voeten in haar rubberen laarzen laat glijden, en haar capuchon over haar hoofd trekt.

Hoewel ze naar het tuinhokje sprint, is ze in no time doorweekt. Ze gromt, want de verkoper in de winkel had gezegd dat haar regenjas geen druppeltje water doorliet. Was dat even een leugentje geweest, bedenkt ze, terwijl ze in de deuropening van het tuinhok staat en op het lichtknopje aan de wand klikt.

Het blijft stikdonker in het tuinhok.

Louise probeert nogmaals het lichtknopje in te drukken, maar het blijft donker.

‘Wat is dit nu weer?’ zegt ze hardop, maar ze schrikt van haar eigen stemgeluid, en als een nieuwe bliksem-schicht het tuinhok verlicht, wipt ze een halve meter omhoog.

Als vlak daarna het dondergeraas weerklinkt, gilt Louise luid, om meteen daarna hard te lachen om zichzelf.

Bange wezel. Het is haar eigen tuin, en ze is al duizenden keren in de tuinberging geweest.

Toch is het met een klein hartje dat ze met de zaklampfunctie van haar telefoon in het rond schijnt. Lang treuzelen wil ze niet, dus zoekt ze met de lamp naar alles wat ze nodig heeft.

Naast de deur staat een kartonnen doos, die ze volpropt met de potten verf en met spuitbussen die ze van de bovenste plank grist.

Wanneer ze klaar is met verzamelen, is ze niet bang meer van het donker, maar toch is ze blij als ze de deur van de tuinberging achter zich dicht kan trekken en door de regen terug naar huis kan rennen.

Binnen schudt ze de rubberen laarzen uit op de mat, en ze bukt zich om de kartonnen doos op de grond te zetten.

‘Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig?’

Geschrokken veert Louise overeind.

‘Had je zin in wat regen?’ vraagt Sem lachend.

‘Eh... ik, nee, ik wil...’

Louise stukt als ze ook Lio in de deuropening ziet verschijnen.

‘Hoi Louise’, zegt Lio overdreven vriendelijk.

Louise zwijgt echter. Ze probeert een glimlach op haar gezicht te forceren, om goed te maken dat ze eerder zo kortaf deed tegen Sem, maar het kost haar alle moeite van de wereld om naar Lio te glimlachen.

‘Ik ga naar mijn kamer,’ mompelt ze, terwijl ze langs het tweetal door de gang naar de trap loopt, om zich daar te realiseren dat ze een druppelspoor achterlaat.

Haastig wurmt ze zich uit de natte regenjas, hangt hem aan de haak en rent met de doos in haar armen de trap op, terwijl ze probeert de verbaasde blikken van Sem en Lio te negeren.

*

Opgelucht gooit Louise haar slaapkamerdeur achter zich dicht, en kijkt om zich heen.

‘Tijd voor het echte werk,’ fluistert ze.

Mama omschreef haar als ‘een meisje met heel veel verbeelding’, en het had Louise goed gedaan dat woord te horen. Op school hoorde ze het vroeger ook vaak, maar meestal zeiden leerkrachten dat wanneer ze eigenlijk bedoelden dat Louise afgeleid was, of te chaotisch.

Maar haar moeder had het woord ‘verbeelding’ heel zacht uitgesproken, oprecht, zonder enige vorm van ironie, en het had iets met Louise gedaan.

‘Verbeelding en talent, twee dingen die ik nu volop ga gebruiken,’ zegt ze luid en duidelijk.

Ze zet haar radio aan, en negeert het geroep van Sem beneden door de volumeknop helemaal open te draaien. Als Sem en Lio de woonkamer mogen inpalmen, dan mag zij hier ook wat plezier hebben.